

[Hans Rasmussen.]

som Justitsministeren kan besvare eller undlade at besvare, ganske som han er sindet til; jeg forlanger ikke Svar paa det, men rejser det. Det er Spørgsmaalet, om man ikke burde indføre den Ordning, naar der nu en Gang er Lejlighed til det, at Dommerne i Danmark fritages for Ordensdekorationer. Lad os her, hvor det drejer sig om Retsplejen, hvor det drejer sig om Embedsmænd, der bør staa aldeles uangribelige i enhver Henseende, ikke med nogen som helst Grund maa kunne ses paa som dem, der har vist Svaghed paa et eller andet Felt overfor nogen Myndighed — lad os her overveje, om det ikke vilde være paa sin Plads at sætte en Paragraf ind i Retsplejeloven, der siger, at Dommere maa, saa længe de er i Funktion, ikke modtage nogen Ordensdekoration.

Yderligere vil jeg endnu gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han mener, at Ordningen med Retslægeraadet kan siges at være fuldt tilfredsstillende. Naar jeg nævner Spørgsmaalet her, er det, fordi Retslægeraadet jo er en Institution, der for saa vidt kan sammenlignes med Højesteret, som det, saa vidt jeg ved, altid dømmer paa Grundlag af Papir, og næsten kun paa Grundlag af Papir. Det er jo en af Skavankerne ved Landets Højesteret. Medens den nu faar den Forbedring, som jeg haaber den vil faa ved Indførelsen af offentlig Votering, vil den fremdeles lide under den Mangel, at den aldrig kommer til at staa overfor det umiddelbare, aldrig faar Sagens Parter for sig, aldrig kommer til at staa direkte overfor Vidneudsagn o. s. v., og denne Mangel skønner jeg gør sig i høj Grad gældende ogsaa for Retslægeraadet.

Men er det rigtigt overfor en Institution, som der bør tillægges saa stor Betydning, en Institution, som danner Grundlaget for vigtige Afgørelser, Afgørelser, der griber dybt ind i enkelte Personers Ve og Vel — er det i sin Orden, at Retslægeraadet, der betyder saa meget i saadanne Tilfælde, er en Institution, der kun har Papir at holde sig til?

Jeg lagde for en Tid siden Mærke til en Omtale af en Sag, der vakte ikke ringe Opmærksomhed. Det angik en Mand, som for nogle Aar siden var kommet i en uheldig Situation, og der blev afgivet en Erklæring om ham af Retslægeraadet. Det var en Mand fra et af Landsognene ved Slagelse. Befolkningen syntes, der var noget mærkeligt ved Manden, og da der en Gang fandt en Ildebrand Sted, hvis Aar-

sag ikke kunde opklares, sagde Folk til hinanden: det maa jo være ham derhenne, denne Bødker, for ham er der noget mystisk ved.

Saa blev han taget i Kraven af Politimyndighederne og forhørt, og det førte ikke til noget. Men saa var der en tilstedeværende Læge, som skulde afgive en Erklæring, og for ham blev der præsenteret en Levnedsbekræftelse, der var forfattet af den paagældende, som nu var kommet i Politiets Kløer. Imidlertid endte det for Underretten med, at Retten sagde: Her er ikke noget for Retten at stille op, den Mand dømmer vi ikke.

Men saa appelleredes der til Landsretten, om jeg ikke husker fejl, og for Landsretten blev der forlangt tilvejebragt en Erklæring fra Retslægeraadet. Og denne Institution, der sidder her i København, langt borte fra alle de Mennesker, hvis Forhold den skal beskæftige sig med, fik tilstillet nogle Papirer nede fra Retskredsen ved Slagelse, og blandt Papirerne var vistnok denne mærkelige Levnedsbekræftelse, som denne noget ejendommelige Mand havde skrevet en Gang i sin Fritid. Og da man saa den kortfattede Erklæring fra Lægen dernede og denne mærkelige Levnedsbekræftelse, fastslog Retslægeraadet, at den paagældende Person var saa komplet forrykt, at han maatte indlægges, han maatte tages i Forvaring af det offentlige.

Imidlertid gaar det Manden saaledes, at han faar Lov til alligevel at være paa fri Fod, men saa sker der igen en eller anden Mærkelighed paa Egnen, og da man ikke kunde opklare denne Mærkelighed, sagde man, at det var naturligvis ham, der igen havde været paa Færde, som forleden Aar var kommet galt af Sted, for han var jo en noget ejendommeligt Person. Saa blev han paa ny taget i Kraven, og saa gravede man Papirerne op.

Naar jeg sammenholder, saa vidt jeg er i Stand til at gøre det paa Grundlag af de offentlige Meddelelser, de Erklæringer, der er afgivet af Retslægeraadet — der er nemlig to — ser jeg, at disse Erklæringer staar i et temmelig daarligt Forhold til hinanden, og at de til syvende og sidst ikke kan siges at være noget ordentligt Grundlag for den skrappe Afgørelse, som Retslægeraadet har truffet, og i Kraft af hvilken den paagældende Person blev taget i Forvaring af det offentlige og anbragt paa en Sindsygeanstalt.

Hvordan det hele stiller sig, faar man yderligere udmærket belyst ved at faa at vide, at Overlægen paa den paagældende